

legfrissebb
archivum
impreszum
előfizetés
raklap
duma
apró

 ékezettel ékezet nélkül

interaktív

nagyítaj

"Nagyon félek"

Barangó

Magyar Narancs: Elmesélnéd a december 24-édet?

Barangó: Reggel találkoztam egy ismerősömmel, és kérdezte, olvastam-e Lovas és Bayer cikkét a Magyar Nemzetben. Mondom, nem. Erre válaszolta a cikkben leírtakat, s arról is felvilágosított, hogy név szerint említenek bennük, ami azért is érintett kínosan, mert szüleimet kímélendo, a Tilosban és egyéb színpadi tevékenységeim során nem a családnevemen szerepeltem. A Magyar Nemzet ezekben az írásokban a december 9-i musorunkra reagált, amiben a Jobbik által állított kereszték témáját cifrázhattuk. Igazából nem is ezt szántuk a musor fő témájának, csak épp felmerült. Valóban tettünk egy-két - lehet, tényleg sértő - megjegyzést. Például azt mondtam, hogy apróhirdetések közvetítésére is alkalmas egy ilyen kereszt, legalább hasznosulna valamiképp. Kiírhatná például bárki, hogy elveszett a spániele, a megtaláló magas jutalomban részesül, de társkereso szolgálat is elérne ott. Bármi. A kollégám meg azt találta mondani, hogy ha apróféként hasznosulna a kereszték faanyaga, az mindenképp keresztényibb cselekedet lenne, mert melegedhetnének a tűz mellett hajléktalanok. Már lapoztunk volna, de jöttek a telefonok. A legkritikusabb reakció tán az volt: "Gyerekek, ez az aprófa egy kicsit durva." Viszont mindenkivel lehetett vitatkozni: szükség van-e jelképek állítására, bármely vallás jelképe legyen is az. Erre a musorunkra reagált a Bayer-cikk, amelyben a szocialisták, szénhidrogén-vegyületeknek, zombiknak minősít bennünket, akiket eltiporni sem érdemes. Ez a barátom mondta, hogy nyugodtan becsületsértési ügyet is lehetne csinálni belőle. Mondtam, hogy azt nem, de kellőképpen megvolt bennem a gyűnyanyag, megfelelően ideges voltam.

MN: Amikor először hallottam ezt az egész históriát, azt gondoltam: furcsa, hogy valaki a karácsonyt egyedül tölti.

B: Valóban, a barátnom sem lehetett velem, a családdal volt, egy hétig nem találkozhattunk, és minden kavargott bennem. És a kollégámmal elhatároztuk, hogy akkor csináljunk egy musort. Utána majd bulizunk, így akkor lezajlik a karácsony, mert ilyenkor mindenki rosszul érzi magát, ha nem a családdal van, vagy azzal, akivel akar. Szóval elég ideges voltam, plusz még reggel ez az újsághír és a megfelelő alkohol. Ez tudott olyan gyűlöletté válni az emberben. Egyszerűen részeg voltam. Abban viszont jó előre megállapodtunk, hogy nem reagálunk a Nemzet-írásokra, mert biztosra vettük, hogy ha senki más, a polgári körös figyelőszolgálat biztosan hallgat bennünket. Borzalmasan szívinváltalan musor volt. Ezt megállapítottam így utólag, visszahallgatva. Tényleg hülyeségeket beszéltem, tudom, hogy amit akartam, azt nem tudtam elmondani. Most utólag el tudnám, de akkor részeg voltam. Utólag úgy képzelem, azonnal beindult a polgári körtelefon, hogy: "Gyerekek, megvan a balfasz, ezt nem ússzák meg!" Az elsődleges célpont már hosszú ideje nyilván a Tilos volt, csak az alkalmat várták. Hülyeségeket beszéltem, követhetetlen párbeszéd hangzott el, és végül a dj megkérdezte, hogy nem tudsz a keresztényekkel bé-kében élni. Mondom, á, ugyan, a faszom... Egy kocsmái beszélgetésben ilyenkor mindenki elröhögi magát, hogy hülye vagy, feküdj le. Véletlenül volt az egész, én is megijedtem, ahogy kimondtam, és rögtön hozzátettem, hogy bocs, ez durva volt. De amikor leírva látod, hogy "kiirtanám az összes keresztényt" - tényleg riasztó. Ha naponta megismétlik, az olyan érzés, mint amikor a kutyának nevelő célzattal a saját ürülékébe verik az orrát: "Nézd meg, mit csináltál".

MN: A mondat viszont elhangzott. És az újságíróknak óriási a felelősségük.

B: Igen. Ezt kénytelen vagyok elfogadni. Nincs mentségem. Más lehetőségem nem maradt, mint újra és újra bocsánatot kérni.

MN: Hogyan kértél bocsánatot?

B: Eloszor a Hírlaptól hívtak fel még december 27-én, és megkérdeztek, hogy is volt ez az egész. Mondtam, hogy borzalmasan szégyellem, és bocsánatot kérnék. Természetesen senkit nem irtanék ki. A Magyar Nemzetnél én próbálkoztam, de minden alkalommal leráztak. Egy ismeros által ismert szerkesztot felhívtam, és elkérték a telefonszámomat, de nem kerestek meg - látszott, hogy ez nem egynapos szenzáció lesz. Mindennap visszatértek a témához, és még egyszer lehozták az adás szövegét. Másodszor el sem mertem olvasni, mert tényleg gusztustalan. Innentol kezdve már nem voltam ura az egésznek. December 30-án hívtam oket. A titkárho vette fel, és közölte, hogy sajnos a szerkesztoség költözködik, nem tud adni senkit. Erre én azt mondtam, bizonyára hallott róla, hogy két-három napja rólam szól minden, tehát kérem, hogy egy szerkesztovel, aki ez ügyben illetékes, hadd beszéljek. Egyébként tényleg költözködtek, de szerintem azért csak nem lenne akadály, hogy néhány mondatot válthassak valakivel, ha már példányszámnövelo tényező voltam. Mondta, hogy legközelebb január 2-án lesznek elérhetok.

MN: És felhívtad oket?

B: Igen. De akkor már taktikát váltottak. Eloszor egyfajta Antikrisztus-szerepet szabtak rám, de az kezdett unalmasá válni. Na, ekkor kiderítették, hogy egykor punkénekes voltam, és egy-két dalszövegre is rátaláltak, amelyek igazolják, hogy a provokáció és a gyűlöletkeltés mindig is kedvenc idotöltésem volt. Megjelent egy cikk, Nánási Tamás írta, aminek az az alapállása, hogy itt van ez a szegény ember, ez a szerencsétlen alkoholista, aki egykor punkzenész volt, provokált, lázadt, és sajnos megrekedt ezen a szinten. Inkább szánnivaló ez az ember, mintsem hogy benne lássuk a sátánt. Viszont szerinte a Tilos mindezzel kezdettol tisztában volt, s csupán arra használták a szerencsétlent, hogy kimondassák vele azt, amit maguk is gondolnak, de nem mernek kimondani. Nem tudom, hogy Nánási mennyire jóhiszeműen írta ezt. Az egész ott válik gusztustalanná, amikor azt írja, hogy ezek a versek a ma már Kaliforniában élő, magyar származású, rabbiképzot járt zsidó fiatalember honlapján található. Ez annyira ordenaré.

MN: Ez igaz?

B: Nem tudom, fogalmam sincs. Valaki föltette, többen mondták, hogy fenn vannak a szövegeim. Annyira nem érdekelt, hogy utánajárjak. De így kiemelni, hogy zsidó fiatalember honlapján, ez körülbelül azt jelenti, hogy kedves Magyar Nemzet-olvasók, ha még mindig nem értenék, itt arról van szó, hogy a nihilizmus és a gyűlölet, amely mindenki és minden ellen irányulhat, ez, kérem, a zsidók által van terjesztve. Szerettem volna beszélni a szerzővel, és megkérni, hogy csak Barangóként említsen a jövőben. Nagy nehezen kapcsolták is a belpolitikai rovatot. "Nánási Tamás? Gyerekek, dolgozik itt ilyen? Igen, talán járt ma benn, de sajnos nem tudjuk adni..." Egy-két mondat után megszakadt a vonal. Újra próbálkoztam, s szabadkoztam is, hogy a szerkesztoség új helyre költözött, és még "rosszak a telefonvonalak". Ezt még háromszor eljátszottuk, aztán eluntam. Annyira rosszak nem lehetnek azok a telefonvonalak. Mondhatták volna azt is, hogy: "Nézzé, fiatalember, maga elkövetett egy orbitális baklövést, mi pedig ezt szeretnénk kihasználni, úgyhogy sajnos nem tudjuk teljesíteni a kérését. Szükségünk van a teljes nevére." Még ezt is korrektebb megoldásnak tartottam volna.

MN: Mit szólsz a Tilos Rádió reakciójához?

B: Ezt sajnálom a legjobban, hogy a rádiósok megutáltak. Itt van ez a nagy nehezen megszerzett frekvencia, és akkor most jön valaki, aki csak egy éve van itt, és feleletlenül, hülyén tönkreteszi ezt az egészet. 'k most szerintem testületileg utálnak, ami ellen nem tudok mit tenni, csak egyszerűen sajnálom. Az a gond, hogy sokan képtelenek felfogni, hogy létezik egy rádió, ahol különösebb szerkesztés nélkül, ellenőrizetlenül kerülnek adásba dolgok. Fogalmuk sincs róla az embereknek, ezt ingyen csinálja mindenki, jókedvében, hogy szenteste rajtunk kívül senki nem volt a stúdióban, és hogy nincs szerkesztés.

MN: Mibol élsz most?

B: Semmiből. Felélem a maradékaim. A HVG-nél dolgoztam külsos korrektorként öt évig, de a botrány után azonnal felmondtam. Felhívott az egyik szerkesztó, hogy névazonosság-e, vagy tényleg rólam szól a történet. Mondtam, hogy rólam. Fél óra múlva visszahívott, hogy a továbbiakban nem tartanak igényt a munkámra.

MN: Elhangzott valami, amit nem gondoltál komolyan, sokan mégis komolyan veszik.

Még én is arra gondoltam, amikor leültünk beszélgetni, hogy mennyire morbid ez a helyzet: talán még engem is megölnél?

B: Egy barátom, akivel az utóbbi időben már csak meddő vitákat folytattunk, mert ő erősen jobbos és mélyégesen keresztény, most felhívott, hogy ez az ügy már tényleg nevetséges. Ha ő érti, miről van szó, akkor nem tudom, kihez szól a Magyar Nemzet hisztériakampánya. A 9-i műsorban, amikor ezt az egész keresztállítással kapcsolatos vitát elkezdtük, benn ült egy lány, aki korábban református lelkész volt. Az a furcsa, hogy neki egyáltalán nem kellett elmagyarázni semmit. Sőt, miután ez a karácsonyi kijelentés elhangzott, ő utána sem mondta azt, hogy én más volnék, szerintem maximálisan értette, hogy miről beszélek. Vagyis hogy összevissza beszéllek.

MN: Mennyire változott meg az életed az eset után?

B: Nagyon félek.

Soproni Erzsébet

*Copyright © MaNcs, 2003
Minden jog fenntartva.*